

דבורי גרוס

12:50 שתיים עשרה וחמישים

דבורי מצאה את עצמה בחוץ, בנעלי בית של ביתה ובידיה הנייד. בדחף אינסטינקטיבי, לחצה לחיצה ארוכה על הספרה שתיים, במכשיר הנייד.

"אימא----" יללה לתוך המכשיר. ליבה השתולל, איבד שליטה. ידיה רעדו בצורה בלתי נשלטת וגווה רטט. חוי, שכנתה הטובה, אחזה בכתפיה, מנסה להעניק לה מעט תמיכה.

"מה, מה קרה דבורי, תגידי לי כבר!!!" קולה של מלכה שונברג שבקע מעבר לשפופרת, עלה לאוקטבות היסטוריות.

ליבה יצא אל ביתה הנמצאת מרחק שיחת טלפון ממנה אך אין בידה להושיעה.

"אממאאאא, את לא תאמיני... נ... אני... בשו--- בשוק גמור---" גמגמה דבורי.

אה, בשוק. פיה של מלכה שונברג התעקם. מאז ומתמיד נטתה ביתה השניה להתרגשות יתר. בנעוריה, נהגה להתפרץ לא אחת לבית בסערה. "אני בהלם! אני בשוק!" הייתה אומרת בכל משפט שני, כשרצתה לבטא את סערת הלב שפקדה אותה למול אירועי היום יום.

עד שאביה של דבורי עצר את זה באחת. "מספיק עם המילים האלה, דבורי, מספיק!" פסק בטון שאין עליו עוררין, באחד הימים, כאשר הטונים של ביתו עלו לגבהים לא מצויים.

"מה... מה אמרת?" דבורי בת השבע עשרה נעצרה תחתיה, המומה. הלומת רעם מתגובתו הנחרצת של אביה. לא זכרה שאבא גער בה בצורה כזאת, אי פעם. חוץ, חוץ מאותה פעם בה היא דברה אל אימא בצורה לא מכובדת מספיק...

"אני מבקש שתפסיקי להשתמש במילים 'הלם', 'שוק', ודומיהן, בכזאת קלות בלתי נסבלת. את יודעת מה זה הלם? מאחל לך שלא, בתי. כי אני יודע". המילה 'בית' ריככה מעט את דבריו ודבורי פרצה בבכי משחרר. אם כך, אם אבא אמר לה 'בית', זה אומר שהוא אינו כועס עליה כל כך, ככלות הכל.

"אבל... אבל אבא, כולם מדברים כך", נכנסה דבורי אוטומטית למגננה.

"היא... היא הייתה אצ- --- לי בבית! יש... בה על הספה!"

ואז נזכרה דבורי. היא הכתה על מצחה בכף ידה.

"אוי, אימא. ה--בב- הב----"

"אבא מה?" קמטה מלכה את גביני עיניה. נו, מה עכשיו? מה קרה לדבורי, היום? מה הקשר בין הדודה שנפטרה לפני כעשור ומחצה, לבין בעלה שיחי', הלומד כעת בכולל לפנסיונרים, שקוע בהוויות של אביי ורבא...

ושמא... שמא לא? מלכה נייערה את ראשה. אולי ארע לו חלילה דבר מה? דבורי נשמעת כל כך מוזרה ומשוונה. אלוקים אדירים!!! פעימות ליבה הואצו, גם היא החלה להידבק בהיסטריה של ביתה.

"מה קרה לאבא, מהה?" צווחה מלכה שונברג לתוך השפופרת.

אבל דבורי, עיניה נתונות בנקודה עלומה, מלמלה- "הבצל, הוא על האש, בבית. ולא כיביתי אותו לפני שיצאתי..."

אה...

הבצל? הבצל...

מלכה שונברג נשמה נשימה עמוקה. עליה לדאוג לשלומה של ביתה, ולומר בדחיפות כמה פרק תהילים לישועתה.

דבורי גרוס

12:55 חמש דקות לפני אחת

חוי סמל, שגם בידה היה מצוי הנייד, התקשרה ברוב תושיה לבית שלה, אחר אמרה לדבורי. "זה בסדר, כיבו את הגז".

"כיבו, כיבו את הגז? אה?"

חוי הכניסה את הנייד שלה לכיס חלוקה, נענעה בראשה לחיוב. "כן. הכל בסדר, דבורי. שבי שלי אמרה שהבצלים שבמחבת קצת נחרכו, אבל לא יותר מזה". על ענן העשן שמילא את הבית עד חנק, העדיפה לדלג. עד שדבורי תשוב הביתה, מקווה שהוא יספיק להתפזר בחלל.

"בטח היה הרבה עשן," מלמלה דבורי, מבטה תקוע בצמרת העץ שמולה. ולפתע הוסיפה, כשהיא תוקעת מבט מבועת בשכנתה. "רגע, שבי שלך נכנסה לבית שלי?"

"כן," השיבה חוי בפשטות.

"אוי". פניה של דבורי הלבינו. חוי סמל הביטה בה בפליאה מלאת הערכה. כל כך מתאים לה, דבורי, האכפתית! איך היא מצליחה לדאוג לבת השכנה שלה, שמא שאפה מדי עשן, כשהיא עצמה מבועתת כל כך!

באותו רגע דידתה לעבר השתיים הגברת מרקוביץ, שזה עתה ירדה מההסעה שהחזירה אותה מהמועדונית לגיל השלישי.

מבט קצר וחריף הספיק לגברת המבוגרת כדי לקלוט את התמונה על כל חלקיה. שעת צהריים. דבורי גרוסנס, השכנה מהקומה השניה, יושבת רפוסה וחיוורת על ספסל ברחוב, לראשה מטפחת בית, ולרגליה נעלי בית עם דוגמת מיני מאוס. לצידה יושבת חוי סמל, שבדרך כלל אין דקה פנויה בסדר היום הצפוף שלה.

אוי, ד' ירחם! לולא אחזה בהליכון שתמך בה בהליכתה, הייתה הגברת מרקוביץ סופקת יד אל יד. כנראה קרה דבר מה בבניין! שרפה, דליפת גז, או משהו כזה!

"הכל בסיידר?" ניגשה הקשישה אל השתיים, מצחה חרוש פסים פסים.

חוי החליטה להשיב במקום דבורי. "כן, כן, הגברת מרקוביץ, הכל בסדר".

"לא קרה משהו בבניין?" מרקוביץ הרימה גבה ובהתה ללא מבוכה ברגליה של דבורי.

"לא, ממש כלום," אמרה חוי בשכנוע רב, עד שהזקנה נאנחה לרווחה. זה מה שהיה חסר לה עכשיו, שצוות מכבי אש יבוא וישפריצו מים לבית שלה או שקבוצת בלשים תרחרח בבניין...

"טויב, אז שלום שלום, וזיין געזונט!" הפטירה לבסוף הזקנה ונפנפה בידה. אחר, אחזה בידיות ההליכון שלה ופנתה לעבר הבניין.

"שבי שלך נכנסה לבית שלי?"

ברגע שמרקוביץ נעלמה מטווח שמיעה, חזר הקול לדבורי.

”כן, הבנתי מדבריך שנותרה אש דלוקה מתחת לבצל, אז ביקשתי ממנה לכבות,” השיבה חוי בכנות. ”למה, יש בעיה?” עד עכשיו חוי לא שאלה את עצמה מה גרם לשכנתה, הנוהגת בשפיות בדרך כלל, לברוח מביתה כאילו דלקה אחריה גורילה. אבל כעת החלו סימני שאלה נערמים בראשה לערמות גבוהות.

הפנים של דבורי החווירו עוד יותר. ”א... אב... אבל----” לשונה התלעלעה בפיה. ביקשה לומר דבר מה, אך בסוף חזרה בה. הרי היא בעצמה אינה בטוחה שמה שראתה אמיתי או שמדובר בתעתועי הדמיון שלה.

והיא גם לא ידעה ממה עליה לחשוש יותר. האם מכך שהדודה שיינדל עליה השלום, באמת ישבה בסלון ביתה, או שמדובר במחזה תעתועים, שזה אומר, שהיא, דבורי גרוסנס, הוזה?